

EPECTELE DESCHIDERII PROCEDURII INSOLVENȚEI CU PRIVIRE LA DREPTUL DE ADMINISTRARE - ART. 85 DIN LEGEA NR. 85/2014

Prof. univ. dr. Ioan ADAM
Facultatea de drept Universitatea „Transilvania” Brașov
avocat Baroul Brașov

Abstract

An important effect of the opening of the insolvency proceedings is the lifting of the debtor's right of administration, which consists in the prohibition to conclude certain documents related to the property subject to the proceedings, so that the debtor can conclude any documents that have no effect on his or her wealth, and he can even exercise another economic activity.

The right of administration in the event of bankruptcy, irrespective of the form of the procedure, whether general or simplified, ceases to be lawful, and in other cases, when the simplified procedure opens the law -ope legis- to the indicated subjects in law, the right of administration ceases only if the judge has decides in this respect.

If the right of administration was raised during the observation period, but a reorganization plan was confirmed, the insolvent debtor regains, ope legis, the previous right of administration, following the confirmation of a reorganization plan.

Keywords: *administrative law, general procedure, simplified procedure, observation period, reorganization plan.*

Condițiile în care se ridică dreptul de administrare

Un alt efect important al deschiderii procedurii constă în **ridicarea dreptului de administrare al debitorului**¹.

Prin ridicarea dreptului de administrare, legiuitorul a urmărit ocrotirea atât a intereselor creditorilor, cât și a intereselor societății, în general, și ale celorlalți comercianți sau necomercianți care ar putea intra în raporturi juridice cu debitorul

¹ Pentru o analiza pe larg a acestei instituții a se vedea R. Bufan și editori coordonatori A. Deli-Diaconescu, F. Moțiu, *Tratat practic de insolvență*, Ed. Hamangiu, București, 2014, p. 334-342

aflat în cursul procedurii². Dar această incapacitate specială nu este o incapacitate propriu-zisă, ci o interdicție de a încheia anumite acte legate de averea supusă procedurii, astfel că debitorul poate să încheie orice acte ce nu au efecte asupra averii sale, putând exercita chiar altă activitate economică³.

Textul art. 85 alin. (1) abordează ipoteza în care debitorul aflat în insolvență intră direct în procedura simplificată, întrucât, așa cum cere art. 67 alin. (1) lit. g), debitorul care a cerut deschiderea procedurii nu și-a manifestat intenția de a-și reorganiza activitatea, iar dacă nu a făcut-o în termenul de 10 zile de la data formulării cererii, este prezumat că este de acord cu procedura simplificată, conform art. 74, când în urma cererii creditorilor pentru deschiderea procedurii, debitorul care nu contestă starea de insolvență nu își manifestă intenția de reorganizare.

Observăm că acest text de lege, chiar dacă nu o face explicit, se referă numai la două situații distincte, fără a avea în vedere și celelalte categorii reglementate de art. 38 alin. (2), chiar persoane juridice.

Intrând în procedura simplificată, judecătorul-sindic pronunță o *hotărâre prin care dizolvă societatea debitoare și dispune intrarea în faliment, cu consecința firească a ridicării dreptului de administrare*, în conformitate cu art. 145 alin. (2) lit. A.a), astfel că nu înțelegem care este rațiunea edictării în mod special a art. 85 alin. (1) pentru că nu exista o deficiență de reglementare în acest sens.

Aceasta cu atât mai mult cu cât art. 85 alin. (4) statuează că dreptul de administrare al debitorului încetează de drept⁴ la data la care se dispune începerea falimentului⁵, acest text intrând în coliziune cu prevederile art. 145 alin. (2) lit. a) unde se statuează că, la intrarea în faliment, judecătorul-sindic dispune ridicarea societății debitoarea dizolvate a dreptului de administrare.

Nu vedem logica edictării nici a textului art. 85 alin. (4), pentru că nu aduce nici o noutate, fiind de neconceput să acceptăm aberația ca, în ipoteza în care în cadrul procedurii simplificate, la care face trimitere art. 85 alin. (1), dar numai la situațiile reglementate de art. 67 alin. (1) lit. g), sau în cazul în care debitorul nu și-a declarat intenția de reorganizare în termenul prevăzut de art. 74, dreptul de administrare al debitorului intrat în faliment să **înceteze de drept**, iar în celelalte situații, când procedura simplificată se deschide *ope legis* față de subiecții indicați

² Pentru analiza în detaliu, a se vedea I. Adam, A.R. Adam, *Codul insolvenței, Titlul II. Procedura insolvenței (art.1-5,38-196,197-203) Comentarii și explicații*, Ed. C.H. Beck, București, 2016, p. 437.

³ A se vedea, în acest sens, pentru detalii, I. Adam, C.N. Savu, *Legea procedurii insolvenței. Comentarii și explicații*, Ed. C.H. Beck, București, 2006, p. 361-368.

⁴ A se vedea A. Avram, *Procedura insolvenței. Efectele deschiderii procedurii. Primele măsuri*, Ed. Hamangiu, București, 2010, p. 94.

⁵ În doctrină s-a exprimat opinia că deschiderea procedurii de insolvență nu ridică *ope legis* dreptul de administrare al debitorului, singurul caz de încetare de drept al acestei prerogative fiind acela în care el intră în procedura falimentului. A se vedea C.B. Nasz, *Declanșarea procedurii insolvenței*, Ed. Hamangiu, București, 2014, p. 153-154.

de art. 38 alin. (2), dreptul de administrare ar înceta doar dacă judecătorul-sindic dispune prin hotărâre în acest sens.

Observăm că în art. 85 alin. (1), ca și în art. 145 alin. (2) lit. A.a), se fac referiri la **ridicarea** dreptului de administrare, iar în art. 85 alin. (4) se fac trimiteri la **încetarea de drept** a dreptului de administrare.

Ca o primă constatare, deși specialiștii care au trudit la elaborarea legii nu au urmărit să spună nimic prin diferența de terminologie la care am făcut referire, esențial este că *ope legis* dreptul de administrare încetează în momentul în care, prin hotărârea sa judecătorul-sindic a dizolvat debitoarea insolventă și a dispus intrarea în faliment.

Susținem fără echivoc teza potrivit căreia consecința intrării în faliment presupune cu necesitate încetarea dreptului de administrare, astfel că originea încetării acestui drept rezidă în voința legiuitorului, fiind imposibil să acredităm teza că, în această fază a procedurii, s-ar putea aprecia asupra oportunității **ridicării** dreptului de administrare⁶ (cum greșit s-a inserat în mai multe texte din această lege).

Pentru acuratețe juridică, se impune să facem precizarea că dreptul de administrare, în ipoteza intrării în faliment, indiferent de forma procedurii, generală sau simplificată, **încetează de drept**, motiv pentru care este improprie⁷, este lipsită de acuratețe, susținerea că un asemenea drept poate fi ridicat, cum greșit în mai multe locuri s-a inserat. De aceea judecătorul-sindic nu are altă soluție, când dispune intrarea în faliment, decât să **constate încetat de drept** dreptul de administrare și, în nici un caz, să dispună **ridicarea** unui asemenea drept, adoptând terminologia improprie a legii.

Importanța distincției rezidă în aceea că, dreptul de administrare **încetând de drept**, este irelevant dacă judecătorul-sindic a dispus aceasta prin hotărârea pe care o pronunță, astfel că în cazul în care s-a omis să se pronunțe, efectele sale se produc de la lege, iar o asemenea omisiune nu poate constitui nici motiv de recurs și nici nu îndrituiește pe debitor să profite de aceasta și să susțină că își poate administra averea.

Revenind la considerentele pentru care a fost edictat art. 85 din lege, este fără putință de tăgadă că intenția legiuitorului a fost să reglementeze **doar în cazul procedurii generale** care este regimul juridic al dreptului de administrare al debitorului insolvent. Aceasta pentru că, după cum am analizat, este exclus ca, în cazurile reglementate de art. 85 alin. (1), să abordăm chestiunea ridicării dreptului de administrare al debitorului, când, în realitate, cele două cazuri erau aferente procedurii simplificate, astfel că debitorul, fiind intrat în faliment, pierdea **de drept** dreptul de administrare, nemaiputându-se pune în discuție ridicarea unui asemenea drept.

⁶ A se vedea I. Adam, A.R. Adam, *Codul insolvenței, Titlul II. Procedura insolvenței (art. 1-5, 38-196, 197-203) Comentarii și explicații, op. cit.*, p. 438.

⁷ A se vedea, în acest sens, I. Adam, C.N. Savu, *Legea procedurii insolvenței, op. cit.*, 2006, p. 363.

Sunt argumente, dacă facem o analiză de acuratețe a acestui text de lege care ne îndrituiesc să susținem că prin acest text de lege legiuitorul a urmărit practic să reglementeze **regimul juridic** al dreptului de administrare. Acest regim juridic vizează modul de exercitare a dreptului de administrare, precum și condițiile în care poate fi ridicat un asemenea drept de administrare, desigur, doar în cadrul procedurii generale, precum și, după cum am analizat deja, când încetează un asemenea drept, și care sunt consecințele încetării unui asemenea drept în cadrul procedurii simplificate sau al intrării în faliment în cadrul procedurii generale.

Art. 85 alin. (3) statuează că *judecătorul-sindic poate ordona ridicarea în tot sau în parte a dreptului de administrare a debitorului odată cu desemnarea unui administrator judiciar, indicând totodată și condițiile de exercitare a conducerii debitorului de către acesta*⁸.

Observăm că legiuitorul creează posibilitatea pentru judecătorul-sindic de a dispune ridicarea, fie în totalitate, fie în parte a dreptului de administrare exercitat de către debitorul insolvent. Atributele principale ale dreptului de administrare constau în crearea posibilității pentru debitor **de a-și conduce** activitatea ca și până la intrarea în insolvență, **de a-și administra** bunurile din averea sa și **de a face acte de dispoziție** în legătură cu aceste bunuri. Aceasta este esența dreptului de administrare, în viziunea legiuitorului, iar în ce privește exercitarea lui, art. 85 alin. (3) îi conferă judecătorului-sindic posibilitatea de a-i lăsa această prerogativă debitorului insolvent **în totalitate** sau numai **în parte**.

Așa fiind, distingem două alternative pe care le are judecătorul-sindic, respectiv **să ridice în tot** dreptul de administrare al debitorului asupra bunurilor sale, sau **să ridice doar în parte** acest drept.

2. Ipoteza în care dreptul de administrare a fost ridicat în totalitate

În ipoteza în care dreptul de administrare a fost ridicat în totalitate, activitatea debitorului insolvent se desfășoară sub conducerea administratorului judiciar, astfel că se impune o conlucrarea efectivă între administratorul special⁹ și administratorul judiciar, totul trebuind să fie încuviințat de către administratorul judiciar, alături de administratorul special, de la începutul procedurii generale și până la finalizarea planului sau, în situația inversă, până la intrarea în faliment, când, potrivit art. 85 alin. (4), încetează de drept¹⁰.

Așa fiind, în situația în care dreptul de administrare a fost ridicat în tot administratorul judiciar va prelua în integralitate conducerea debitorului, iar în cazul în care acesta este ridicat în parte, judecătorul sindic are obligația să deter-

⁸ În acest sens, a se vedea C.B. Nasz, *Declanșarea procedurii insolvenței, op. cit.*, p. 153.

⁹ În doctrină s-a susținut că în această situație mandatul administratorului special este suspendat. A se vedea Gh. Piperea, *Insolvența: legea, regulile, realitatea*, Ed. Wolters Kluwer, București, 2008, p. 563.

¹⁰ A se vedea I. Adam, C.N. Savu, *Legea procedurii insolvenței, op. cit.*, 2006, p. 364.

mine modalitatea de exercitare a conducerii debitorului. Astfel, în jurisprudență¹¹ s-a constatat că atunci când debitorul a refuzat colaborarea cu administratorul judiciar, în sensul că nu a furnizat acestuia informații și documente referitoare la activitatea curentă, respectiv la plățile efectuate, s-a dispus, la cererea administratorului judiciar, ridicarea în parte a dreptului de administrare al debitorului. În astfel de situații s-a decis că debitorul va fi condus de administratorul judiciar numai în ceea ce privește operațiunile de încasări și plăți specifice perioadei de observație, precum și în ceea ce privește ținerea și organizarea contabilității debitorului, urmând ca debitorul să își conducă în continuare activitatea numai în ceea ce privește operațiunile comerciale desfășurate în perioada de observație, din punct de vedere managerial.

Opinăm în sensul că regula în materia ridicării dreptului de administrare al debitorului o constituie ridicarea în parte a acestuia, iar excepția¹² o constituie ridicarea în tot, judecătorul sindic trebuind să se raporteze strict la motivele temeinice invocate în cerere.

Așadar, titularii acțiunii prin care dreptul de administrare al debitoarei aflat în insolvență ar putea fi ridicat sunt, cum este logic, **creditorii, separat**, fără ca legea să impună o condiție pentru a putea formula o astfel de cerere. Rezultă că pot fi titulari ai acțiunii **creditorii** care acționează individual, **comitetul creditorilor**, precum și **administratorul judiciar**.

Observăm că legiuitorul, dând glas principiului consacrat de art. 249 C. pr. civ., impune obligația pentru cei care formulează cererea să **justifice**, adică să aducă probe concludente¹³ din care să rezulte că activitate debitoarei aflate în insolvență este necorespunzătoare, în sensul că managementul activităților curente permise a fi derulate în această perioadă este total defectuos, aceasta reflectându-se în pierderi financiare importante, care fac ca perspectiva unei posibile redresări să dispară. Mai mult, temei al unor astfel de cereri îl poate constitui împrejurarea că, după felul cum se derulează activitățile, perspectiva unei redresări nu se întrevede tocmai datorită neimplicării corespunzătoare a celor care au atribuții în conducerea activității debitorului.

Desigur, creditorii sunt primii care au interes, mai ales cei chirografari, să se exploateze la maxim posibilitatea redresării prin niște măsuri de mare eficiență a activității debitoarei intrate în insolvență, situație în care legiuitorul le-a pus la îndemână posibilitatea de a interveni oricând și a solicita ridicarea dreptului de administrare, pentru ca managementul în viitor să fie efectuat de către administratorul judiciar căruia îi revine obligația să exploateze la maxim toate posibilitățile de redresare, pentru a deveni viabil un plan de reorganizare. În practică, trebuie să spunem că, așa cum am arătat, doar creditorii chirografari manifestă inițiativă în

¹¹ Sent. civ. nr. 438/03.03.2010, pronunțată de Tribunalul Brașov, s. com., nepublicată.

¹² A se vedea I. Adam, C.N. Savu, *Legea procedurii insolvenței, op. cit.*, 2006, p. 366.

¹³ A se vedea, în acest sens, C.B. Nasz, *Declanșarea procedurii insolvenței, op. cit.*, 2014, p. 154.

acest sens, fiind îndeobște cunoscut că, în cele mai multe cazuri, creditorii cu creanțe garantate stau liniștiți și așteaptă intrarea în faliment, pentru a-și valorifica mai repede creanța, motiv pentru care în multe situații nu votează planul de reorganizare, iar creditorii din cealaltă mare categorie de creanțe, cele bugetare, prioritare, în covârșitoarea majoritate a situațiilor votează împotriva oricărui plan, indiferent cât de viabil ar fi, fiind lesne de înțeles că nu manifestă nici o inițiativă în legătură cu ridicarea dreptului de administrare.

În fine, indiferent de atitudinea creditorilor, deontologia profesională îl obligă pe administratorul judiciar ca, făcând o supraveghere eficientă, să observe că activitatea se desfășoară necorespunzător, riscând să elimine perspectiva unui plan de reorganizare, situație în care trebuie să sesizeze de urgență judecătorul-sindic în legătură cu necesitatea ridicării dreptului.

O interesantă problemă de drept o ridică aceea de a răspunde la întrebarea pe ce perioadă de timp poate fi ridicat dreptul de administrare, respectiv de la intrarea în insolvență și până când, în situația în care a fost confirmat un plan de reorganizare.

3. Ipoteza în care dreptul de administrare nu a fost ridicat

În ipoteza în care dreptul de administrare nu a fost ridicat¹⁴ prin hotărârea judecătorului-sindic, debitorul insolvent își desfășoară activitatea, în mod curent, ca până atunci, efectuează plăți către creditorii cunoscuți, însă de data aceasta nu mai este nevoie de încuviințarea administratorului judiciar, ci totul se desfășoară doar sub supravegherea acestuia.

Observăm că legiuitorul reglementează și o ipoteză intermediară, în sensul că judecătorul-sindic poate ordona ridicarea **doar în parte** a dreptului de administrare, desigur în ipoteza în care apreciază că anumite activități trebuie făcute sub conducerea administratorului judiciar, iar altele doar sub supravegherea lui.

Se mai impune să precizăm că art. 85 alin. (3) teza finală statuează obligativitatea pentru judecătorul-sindic, atunci când desemnează administratorul judiciar, să îi fixeze îndatoririle pe care le are acesta în legătură cu conducerea activității debitorului, desigur, în ipoteza în care acestuia din urmă i-a fost ridicat dreptul de administrare. Nu este lipsit de importanță să relevăm că stabilirea la desemnarea inițială a îndatoririlor pe care i le fixează în legătură cu conducerea activității debitorului s-ar impune indiferent de împrejurarea că i se lasă sau nu dreptul de administrare al debitorului, pentru că oricum administratorul judiciar trebuie să efectueze supravegherea debitorului insolvent.

Dreptul de administrare nu este un beneficiu pentru debitorul insolvent intrat în procedura generală, exercitarea lui presupunând foarte multă responsabilitate din partea administratorului special și a celor care conduc activitatea debitoarei,

¹⁴ A se vedea I. Adam, C.N. Savu, *Legea procedurii insolvenței*, op. cit., 2006, p. 368-369.

însă el se înfățișează ca o șansă pe care legiuitorul o dă, chiar în situația specială a insolvenței, astfel că, în ipoteza în care managementul este defectuos, art. 85 alin. (5) din lege stabilește cine și în ce condiții poate solicita ridicarea unui asemenea drept, fie în tot, fie în parte¹⁵.

În ce privește ridicarea **în parte** a dreptului de administrare, credem că este mai mult o ipoteză de școală, fiind greu de acceptat să se ajungă la ipoteza divizării managementului între administratorul judiciar și cel special.

Legiuitorul creează posibilitatea pentru creditori, pentru comitetul creditorilor sau pentru administratorul judiciar de a solicita oricând judecătorului-sindic, printr-o cerere, ridicarea dreptului de administrare, în situația în care aceștia constată că pierderile din averea debitorului sunt continue sau în situația unei activități defectuos organizate, care creează premisele imposibilității redresării activității printr-un plan viabil de reorganizare.

4. Ridicarea dreptului de administrare în perioada de observație

În ipoteza în care dreptul de administrare¹⁶ a fost ridicat în perioada de observație, însă a fost confirmat un plan de reorganizare, se pune întrebarea dacă debitorul insolvent nu redobândește, *ope legis*, dreptul de administrare avut anterior. Din modul de redactare al art. 141 alin. (1) și (2) s-ar putea susține teza că debitorul redobândește dreptul de administrare ce i-a fost ridicat anterior, în urma confirmării unui plan de reorganizare, întrucât textul statuează că „debitorul își va conduce activitatea sub supravegherea administratorului judiciar” și că „pe parcursul reorganizării, debitorul va fi condus de administratorul special, sub supravegherea administratorului judiciar”.

Din redactarea art. 133 alin. (5) lit. A. rezultă că planul va specifica, printre altele, „păstrarea în întregime sau în parte de către debitor a conducerii activității sale”. Analizând modul în care este redactat acest text, rezultă obligativitatea ca planul să specifice cine va conduce activitatea pe durata derulării sale și să indice dacă administrarea revine **în totalitate** debitorului insolvent sau numai **în parte**, bineînțeles, sub supravegherea administratorului judiciar.

Din analiza cele două texte amintite mai sus rezultă că ar exista o contradicție între ele¹⁷. Astfel, în timp ce art. 141 lasă să se înțeleagă că debitorul ar redobândi *ope legis* dreptul de administrare (debitorul va conduce activitatea), art. 133 face referiri la posibilitatea păstrării în întregime sau în parte a dreptului de administrare cu prilejul întocmirii planului.

¹⁵ A se vedea I. Adam, A.R. Adam, *Codul insolvenței, Titlul II. Procedura insolvenței (art. 1-5, 38-196, 197-203). Comentarii și explicații, op. cit.*, p. 442.

¹⁶ În ce privește caracterele juridice ale ridicării dreptului de administrare, a se vedea R. Bufan și colectiv, *Tratat practic de insolvență, op. cit.*, 2014, p. 337-338.

¹⁷ A se vedea, în acest sens, I. Adam, C.N. Savu, *Legea procedurii insolvenței, op. cit.*, 2006, p. 367.

Reamintind că analizăm ipoteza în care debitorului i s-a ridicat dreptul de administrare în perioada de observație, în ce ne privește, exprimăm opinia că ne aflăm într-un caz de redobândire *ope legis* a dreptului de administrare de către debitor, situații rare în practică, iar argumentul forte al acestei teze îl constituie împrejurarea că textul art. 133 alin. (5) lit. A. folosește sintagma „*păstrarea în întregime sau în parte*”, deci exclude posibilitatea ca un plan de reorganizare să nu fie condus de cel mai interesat dintre participanții la procedură, respectiv debitorul, precum și că, în mod imperativ, art. 141 statuează, fără echivoc, că **debitorul își va conduce activitatea** sub supravegherea administratorului judiciar, în conformitate cu planul confirmat.

Mai mult, prin planul care se întocmește, este exclusă de către legiuitor posibilitatea ridicării totale a dreptului de administrare, art. 133 alin. (5) lit. A., după cum am arătat, limitând doar în parte dreptul de administrare al debitorului, fiind imposibilă ridicarea în întregime a dreptului de administrare în această etapă.

Este fără echivoc, din cele analizate mai sus, că *voința legiuitorului a fost aceea ca responsabilitatea executării planului să revină, cum este logic, în primul rând, debitorului, căruia îi fixează și cadrul și obligațiile pe care le are pe parcursul derulării planului, pentru ca acesta să fie realizat.* Din analiza textelor menționate rezultă că voința legiuitorului a fost aceea de a da întâietate debitorului să administreze planul, cum este logic și rațional, și că limitarea dreptului de administrare poate fi cel mult parțială. În practică, este posibil, în ipoteza în care cei care conduc activitatea debitoarei pe timpul executării planului nu o fac corespunzător, cu toate că planul confirmat este unul fezabil, ca dreptul de administrare să fie ridicat în totalitate, administrarea fiind preluată de către administratorul judiciar, pentru a se asigura succesul planului de reorganizare. Aceasta ar putea fi o soluție de compromis, dar și de salvare a debitorului de la intrarea în faliment, datorită managementului defectuos desfășurat de acesta, management care, fiind preluat de administratorul judiciar, poate asigura succesul planului.

5. Ipoteza în care dreptul de administrare nu a fost ridicat în perioada de observație

În ipoteza în care dreptul de administrare nu a fost ridicat în perioada de observație, iar planul de reorganizare a fost confirmat, dreptul de administrare se păstrează în continuare, iar prin planul care se întocmește, dreptul de administrare poate fi cel mult limitat în parte, după cum *am analizat mai sus*, însă este exclusă ridicarea lui.

6. Procedura ridicării dreptului de administrare

Potrivit art. 85 alin. (5) din Lege, la cererea creditorilor, a comitetului creditorilor ori a administratorului judiciar *judecătorul sindic poate ridica debitorului dreptul de administrare, cu condiția ca reclamantul să dovedească pierderile continue din*

*averea debitorului*¹⁸ ori lipsa probabilității de realizare a unui plan rațional de activitate¹⁹. Și această dispoziție legală este o consecință a aplicării principiului maximizării averii debitorului.

În practica judiciară²⁰ anterioară adoptării prezentei legi s-a opinat că pierderile continue ale debitorului în perioada de reorganizare judiciară, respectiv neplata la scadență a creanțelor curente ale furnizorilor de utilități și mărirea considerabilă a cuantumului acestora, nu constituie un motiv care să justifice intrarea debitorului în procedură de faliment, conform art. 105 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, ci ar constitui motiv pentru ridicarea dreptului de administrare a debitorului.

În fine, art. 85 alin. (6), statuează că judecătorul-sindic, după ce va primi cererile pentru ridicarea dreptului de administrare al debitorului, în termen de 15 zile, termen de recomandare, le va examina (fiind posibil să primească o cerere sau mai multe) într-o singură ședință, în care vor fi citați²¹, pentru respectarea principiului contradictorialității, administratorul judiciar, comitetul creditorilor și administratorul special.

Observăm că, deși cererea poate fi formulată și de creditori, separat, aceștia nu sunt citați separat la ședința de judecată, avându-se în vedere, probabil, faptul că ei sunt reprezentați în ședință prin comitetul creditorilor.

În ceea ce privește **soluția**, apreciem că judecătorul-sindic trebuie să se pronunțe printr-o **sentință**, având în vedere caracterul contencios al dezbaterii, în care fie va admite cererea, în ipoteza în care din probele depuse și argumentațiile aduse rezultă că se impune ridicarea acestui drept, în interesul debitoarei, pentru a se crea posibilitatea redresării activității și elaborării unui plan de reorganizare, fie, în caz contrar, va respinge cererea. Apreciem că acesta este un moment de mare responsabilitate, de analiză profundă pentru a se adopta soluția cea mai viabilă, care să fie în interesul colectiv al creditorilor.

¹⁸ A se vedea A.R. Adam, *Procedura insolvenței. Principii. Subiecții. Organele. Derularea procedurii*, Ed. C.H. Beck, București, 2016, p. 232; R. Bufen coordonator, *Tratat practic de insolvența, op. cit.*, 2014, p. 337.

¹⁹ A se vedea, în acest sens, C.B. Nasz, *Declanșarea procedurii insolvenței, op. cit.*, 2014, p. 153.

²⁰ Sent. civ. nr. 2660/21.11.2013 pronunțată de T. Brașov, s. a II-a civ. cont. adm. și fisc., irevocabilă, nepublicată.

²¹ A se vedea N. Țândăreanu, *Codul insolvenței adnotat*, Ed. Universul Juridic, București, 2014, p. 164.